

bi pa tudi on prihajal izmučen iz ene ali druge službe domov, bi pa gotovo lahko vzdržavala eno ali več žensk v lastno postrežbo in v varstvo in potrežbo otrok. Se ve da, poročena učiteljica s prenapolnjeno šolo, pod vodstvom strogega, pedantnega, morda nevestnega učitelja prihajala bi iz šole skrajno izmučena. A to se godi tudi svobodni učiteljici. Rekel bo kdo: Poročena učiteljica ne bo doma našla miru; tu mož, tam otroci, pa še dekla, jo bodo nadlegovali. Svobodna ima vsaj doma mir. Mir, mir! A kjer so domače sitnosti, so tudi domača razvedrila. Svobodna ne najde doma sitnosti, pa tudi ne razvedril. Sama mora prenašati vsa gorja. »Gorje, mu kdor v nesreči biva sam, a srečen ni, kdor srečo uživa sam«. Sicer pa, kar se tiče družinskih sitnosti, kaj bi pa mogel reči kak učitelj, ko pride ves utrujen in izmučen iz šole, pa najde doma kako prav sitno čudno, nervozno, ljubosumno zakonsko polovico ter kopo otrok krog sebe? Če tedaj učitelj z vsemi družinskimi, zakonskimi, očetovskimi dolžnostimi zamore vsepšno delovati v šoli, ako je učitelj po poklicu, zakaj ne bi mogla učiteljica ravno isto, če je učiteljica po poklicu! Blaga, vestna učiteljica po poklicu bo tedaj vsepšno delovala v šoli, bodi si že svobodna ali poročena. Vsled tega poroka ne bi smela biti ovira učiteljevanju ženske, ako je ženska poklicana v to.

VEČERNE URE. UTVA. TRST.

III.

Objema noč sanjava zemljo
in siplje mir na vse stvari;
le od trepalnic mojih težkih
sen beži.

Ni v srcu mojem več pokoja,
duh mi nemiren bega krog
in tebe išče, tebe angelj
temnook,

Božaje čelo ti obkroža,
ljubezen čisto dihajoč,
ko svet pokoj na zemljo siplje
tiha noč.

ZDRAVSTVUJ! UTVA. TRST.

Za morjem solnčna glorja vgaša,
na nebu zvezde se bleste;
na oljki slavec se oglašja,
a v meni oži se srcè.

Okrog pasu mi roko deni,
da ti na prsi dem glavo
tako, mehko se me okleni,
saj vzameva nocoj slovo.

Oči in čelo, ustni moji
nocoj, nocoj mi poljubuj;
ko me ne bo v bližini tvoji,
ne zabi me nikâr. Zdravstvuj!

ŠOLSKA IKONA.

SRBSKI SPISAL DR. LAZA K. LAZAREVIĆ.
PREVELA I. IN F. KLEMENČIČ.

(Nadaljevanje.)

III.

Bila je nedelja popoldne. Ljudstvo se je zbralo pri znamenju. Iznesli so iz sodnice mizo, poleg nje je stala dolga klop in nekoliko tronogih stolcev. Starejši ljudje in pop so se vseli, pa se razgovarjajo o tem in onem, a mladina pleše in se razveseljuje.

Po cesti proti naši vasi pa se pelje voz in v njem gospodski človek. Malo čuden na prvi pogled. Na glavi mu je širok slamnat klobuk z rdečim trakom. Izpod klobuka mu padajo rjavi lasje na čelo. Goste obrvi se skoro dotikajo, a med njimi je globoka guba, ki se tudi tedaj ne poravnava, kedar si gospod klobuk potisne nazaj ter si z robcem briše znoj s čela. Mora biti, da se je ž njo narodil. Ona je v čudnem nasprotju z mladim licem, sredi katerega sedi malo sključen nos, a pod njim majhni gosti brčiči, ki si jih je on